

Satu lyijykynästä

Olipa kerran eräs lyijykynä, jonka terä katkeili koko ajan. Se ei voinut sille mitään. Terä vain katkeili.

Lyijykynä asui kaupassa, jossa oli yhteensä 150 kynää. Ihmiset kävelivät siellä ympäriinsä, työntelivät ostoskärryjä ja ostivat muita kyniä. Kukaan ei kuitenkaan halunnut ostaa lyijykynää.

Ihmiset eivät halunneet lyijykynää, jolta puuttui terä.

- Se on oma vikasi, toiset kynät sanoivat lyijykynälle. – Yrittäisit pitää teräsi vähän kovemmin paikallaan.

Lyijykynä oli todella surullinen. He ovat oikeassa, se ajatteli.

Mutta eräänä päivänä kauppaan tuli poika nimeltä Petteri. Hän aikoi ostaa lyijykynän, sillä hänellä ei ollut sellaista. Häneltä puuttui pyyhekumikin, mutta sen hän ostaisi vasta myöhemmin.

Petteri pysähtyi terättömän lyijykynän luokse. Lyijykynä oli halvempi kuin muut kynät, koska sillä ei ollut terää.

- Ei haittaa, vaikka sillä ei ole terää, Petteri ajatteli. – Voin teroittaa sen.

Lyijykynä ei olisi voinut olla yhtään iloisempi, kun Petteri osti sen.

Kotona Petteri vei lyijykynän penaaaliinsa. Hän teroittaisi sen huomenna.

Penaalissa oli teroitin, viivoitin ja yliviiwaustussi.

- Kukas sinä olet? yliviiwaustussi kysyi.

- Lyijykynä, lyijykynä vastasi. – Etkö muka ole ennen lyijykynää nähnyt?

- En, kun täällä ei ole ollut ennen sellaista, yliviiwaustussi vastasi loukkaantuneena.

- Onpas! Niitähän käy täällä kylässä! viivoitin huudahti.

- Eivät ne käy täällä kylässä, yliviiwaustussi huokaisi. – Petteri tarvitsee niitä koulutehtävissään ja lainaa niitä kavereiltaan.

Viivoitinta alkoi kaduttaa, kun se oli möläyttänyt jotakin niin typerää. Se meni äkkiä piiloon

teroittimen taakse. – Kyllä me näemme sinut sieltä, lyijykynä huomautti nauraen. - Ei viivoitin voi mennä teroittimen taakse piiloon. Viivoitin on niin pitkä ja laiha ja teroitin pieni ja paksu.

Teroitin ei ollut kuulevinaan. – Koskahan minä teroitin sinut? se pohdiskeli. – Ai niin, enhän minä sinua teroita, kun Petteri teroittaa sinut. Mutta miten minä sitten liityn siihen? Miten se oikein menee?

- Minä ymmärsin kyllä, lyijykynä sanoi nauraen vielä enemmän. Se oli varma, että viihtyisi uudessa kodissaan.

Seuraavana päivänä Petteri oli koulussa. Piti kirjoittaa: Minä olen ulkona. Petteri teroitti lyijykynän ja alkoi kirjoittaa. Siitä tuli: Minä olen u. Sillä silloin lyijykynän terä katkesi. Petteri teroitti sen uudestaan ja alkoi kirjoittaa. Mutta terä katkesi taas. Petteri huokaisi ja teroitti sen uudestaan. Mutta kun terä katkesi kolmannen kerran, Petteri luovutti ja pyysi Ellalta lyijykynää lainaksi.

- Miten niin tarvitset kynää? Ella ihmetteli. – Sinullahan on uusi lyijykynä. Puhuit siitä koko välitunnin.

- En voi käyttää sitä. Sen terä katkeilee jatkuvasti.

- Pitää kai palauttaa lyijykynä kauppaan, Petteri tuumi kotona.

Lyijykynä tuli surulliseksi kuullessaan sen. Nyt se joutuisi takaisin kauppaan.

Petteri tuli kuitenkin toisiin ajatuksiin. Lyijykynä oli niin hauskanäköinen, ettei hän halunnut palauttaa sitä. Lyijykynä tunsu kuitenkin itsensä hyödyttömäksi vain lojuessaan Petterin penaalissa. Se olisi halunnut tehdä jotain.

Seuraavana päivänä koulussa Petteri pyysi Ellalta lainaksi lyijykynää ja pyyhekumia (muistathan, että häneltä puuttui kumikin.) Ella antoi kynän, mutta ei kumia.

- Minä tarvitsen kuminkin, Petteri sanoi.

- Mutta sinullahan on tuon lyijykynäsi päässä kumi, Ella huomautti.

Petteri katsoi terätöntä lyijykynää. Se oli totta. Lyijykynän päässä oli kumi.

Ja silloin lyijykynäkin sai tehtävän. Siitä päivästä lähtien se toimi Petterin pyyhekumina.

Sen pituinen se.

Sirkku 5.1k